

Ἡ ἀνάληψη τοῦ Κυρίου

Σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εορτάζομε τὴν ἀνάληψη. Γεγονός μεγάλο. Καί σωτήριο.

Στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε: «Καί ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καί καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς».

Γιατί ἡ ἀνοδος τοῦ Κυρίου στὸν οὐρανὸ ἔγινε μετὰ ἀπὸ σαράντα ἡμέρες;

* Γιὰ νὰ μὴ νομισθεῖ ἡ ἀνάσταση φανταστικὸ γεγονός. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔχει μιά ἰδιαίτερη σημασία: Σαράντα ἡμέρες ἔμεινε ὁ προφήτης Μωϋσῆς γιὰ νὰ παραλάβει τὸν νόμο ἀπὸ τὸ Θεό. Σαράντα ἡμέρες νῆστεψε ὁ Χριστὸς στὴν ἔρημο πρὶν ἀρχίσει τὴν δημόσια διδασκαλία του. Οἱ σαράντα ἡμέρες, λοιπόν, εἶναι περίοδος προετοιμασίας τῶν ἀποστόλων γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός.

* Γιατί στό διάστημα αὐτό «μετὰ τὸ πάθος (=τὸν θάνατό Του) παρουσιάσθηκε στοὺς ἀποστόλους ζωντανός μὲ πολλές ἀποδείξεις (=τεκμήρια)· ἐμφανίζοταν σ' αὐτούς γιὰ σαράντα ἡμέρες καί τοὺς ἔλεγε τὰ σχετικά μὲ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 1,3).

Τὴν τεσσαρακοστή, λοιπόν, ἡμέρα, ὀδήγησε τοὺς μαθητὲς Του στὴν Βηθανία καί ἐκεῖ «ἀφοῦ ὑψωσε τὰ χέρια Του τοὺς εὐλόγησε. Καθὼς τοὺς εὐλογοῦσε, χωρίσθηκε ἀπ' αὐτούς καί ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό» (Λουκ. 24, 50-51).

Μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἦσαν οἱ μαθητὲς, οἱ ὁποῖοι εἶδαν:

* Τὴν ἀνοδο τοῦ Διδασκάλου τοὺς στὸν οὐρανό.

* Τὴ νεφέλη πού «ὑπέλαβε αὐτόν», τὴν δόξα πού τὸν κύκλωσε καί ἀνεφέρετο στὸν οὐρανό.

* Τοὺς ἀγγέλους πού ἐμφανίστηκαν μπροστὰ τοὺς καί τοὺς εἶπαν: «ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί σταθήκατε καί κοιτᾶτε στὸν οὐρανό; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς πού ἀναλήφθηκε ἀπὸ ἀνάμεσά σας στὸν οὐρανό, ἔτσι θὰ ἔρθει πάλι, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού τὸν εἶδατε νὰ πορεύεται στὸν οὐρανό (Πράξ. 1,11).

Τὴν πρώτη κάθοδο τοῦ Χριστοῦ (=τὴν γέννησή Του) τὴν εἶδαν λίγοι ἄνθρωποι. Τότε ντύθηκε τὴν στολή τῆς

ταπεινώσεως καί γεννήθηκε στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Ὁ Θεός ἔγινε καί ἄνθρωπος.

Τήν ἄνοδό Του στόν οὐρανό τήν εἶδαν ἐπίσης λίγοι Γαλιλαῖοι, οἱ μαθητές Του. Τώρα μ' αὐτό τό ἀνθρώπινο σῶμα ἐκάθησε στά δεξιά τῆς Δόξης τοῦ Πατρός.

Ὡστε ὁ Χριστός μέ τήν ἀναχώρησή Του ὀλοκλήρωσε τό ἔργο Του ἐνώνοντας τά ἐπίγεια δηλ. τόν ἄνθρωπο μέ τά ἐπουράνια δηλ. τόν Θεό (κοντάκιο ἀναλήψεως).

Τήν δεύτερη κάθοδό Του, κατά τήν δευτέρα παρουσία Του στόν κόσμο, θά τήν ἰδεῖ ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη. Θά εἶναι ἔνδοξη καί φοβερή. «Καί ἔτσι, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ὅλα τά ἐπουράνια, τά ἐπίγεια καί τά καταχθόνια θά προσκυνήσουν» (Φιλ. 2,10).

Αὐτόν περιμένουμε καί ἐμεῖς. Τόν Χριστό περιμένουμε: «Καί πάλιν ἐρχόμενον μετά δόξης». Δέν περιμένουμε τόν ἀντίχριστο. Ἡ ἀντιχριστολογία τῶν ἡμερῶν μας εἶναι μιά μεγάλη ἀπάτη καί νίκη τοῦ διαβόλου. Καί ἀντί νά προσηλώσουμε τό βλέμμα μας στόν Χριστό, ἀσχολούμαστε μέ τόν ἀντίχριστο!

Γι' αὐτό, τά τελευταῖα λόγια τοῦ Κυρίου κατά τήν ἀνάληψη ἦταν: Ἐγώ θά εἶμαι μαζί σας μέχρι τήν συντέλεια τοῦ αἰῶνος (Ματθ. 28,20).

Αρχιμ. Π. Α.

ΑΛΛΑΓΗ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας μικρός ζάλιζε με έρωτήσεις τόν πατέρα του. Καί εκείνος, βλέποντας έμπρός του ένα παγκόσμιο χάρτη, τόν πῆρε καί τόν έκοψε σέ μεγάλα όρθογώνια κομμάτια. Ύστερα, τόν έδωσε στό γιό του γιά νά τά συναρμολογήσει. Τό παιδάκι μέσα σέ έλάχιστο χρόνο είχε τελειώσει. Κατάπληκτος ό πατέρας του, τό ρώτησε:

- Πώς τά κατάφερες τόσο γρήγορα, παιδάκι μου;

Καί ό μικρός, μέ φυσική άπλότητα, τοῦ άπάντησε:

- Στήν πίσω πλευρά τοῦ χάρτη ύπῆρχε μία μεγάλη φωτογραφία ενός ανθρώπου. Καί όταν συναρμολόγησα τόν άνθρωπο, συναρμολογήθηκε καί ό κόσμος· βγήκε καί ό κόσμος σωστός!

Αυτό είναι τό κλειδί γιά νά καταλάβει κανείς τά προβλήματα τοῦ σύγχρονου κόσμου. Όσα συμβαίνουν στόν γύρω κόσμο έχουν ήδη λάβει χώρα μέσα στήν καρδιά τοῦ ανθρώπου. Δέν εὐθύνεται ή πολιτική γιά τούς πολέμους. Οί πόλεμοι δέν γίνονται από τήν πολιτική, αλλά από τούς πολιτικούς πού έχουν χαράξει γιά τόν έαυτό τους μία συγκεκριμένη φιλοσοφία γιά τή ζωή. Ο πόλεμος είναι έπακόλουθο τῆς ήθικῆς παρακμῆς· όπως ακριβώς καί ή άστραπή είναι φυσικό έπακόλουθο τῆς βροντῆς, καί ή τύφλωση τῆς άφαίρεσης τῶν όφθαλμῶν.

Ο σύγχρονος άνθρωπος είναι πολυάσχολος καί δραστήριος πρὸς τά έξω καί γιά τά έξω. Όμως, γιά τά μέσα καί πρὸς τά μέσα είναι παθητικός καί άδιάφορος. Δέν μπαίνει ποτέ στόν κόπο οὔτε καί τόν ενδιαφέρει, νά εἰσχωρήσει στά βάθη τῆς καρδιάς του. Νά έλέγξει τούς πόθους καί τίς έπιθυμίες του· τά συναισθήματά του.

Έχοντας χάσει τήν έσωτερική του ίσορροπία καί ένότητα, όλο καί περισσότερο αισθάνεται τήν ανάγκη νά ψάχνει νά βρεῖ αυτή τήν ίσορροπία έξω από τόν έαυτό του· σέ όργανισμούς καί οργανώσεις· σέ πορείες καί διαδηλώσεις! Είναι γνωστό πώς τά πρόβατα, όταν δέν ύπακούουν στή φωνή τοῦ τσοπάνη, αναγκαστικά ύποχωροῦν μπροστά στό γαύγισμα τοῦ σκύλου.

Ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος πού δέν ὑπακούει στούς πνευματικούς νόμους τοῦ Θεοῦ, ἀναγκαστικά πέφτει στά χέρια «ξένων ἀφεντικῶν»!

Ἡ πρωταρχική αἰτία τῆς σημερινῆς διάλυσης καί δυσαρμονίας πού κυριαρχεῖ σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο, δέν εἶναι καμμία ἄλλη, παρά ἡ ἀποχαύνωση τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς ζωῆς. Καί ἡ θεραπεία εἶναι μία: Ἡ προτροπή καί ἡ ἀνάκληση πρὸς τὴν ἔσω ζωή. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος, πρῶτα θά συναρμολογήσει τόν ἑαυτό του, δηλ. θά θεραπεύσει τό κακό πού παραμονεύει στήν καρδιά του. Καί τότε θά καταφέρει νά συναρμολογήσει καί τὴν παραμορφωμένη εἰκόνα τοῦ κόσμου. Στὴ μορφή πού ὅλοι ἐπιζητοῦμε καί προσμένουμε μέ ἐλπίδα καί λαχτάρα: ἕνα κόσμο εἰρήνης, συμπόνιας, συμφιλίωσης καί ἀγάπης.

(Fulton Sheen, Καθηγητῆς Ψυχολογίας)

Μετ: Ἀρχιμ. Ἀ. Μ.

Αγίου Αύγουστίνου

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ

Μᾶς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή γιά τόν Χριστό:

Γιατί ἦλθε στήν γῆ; Γιατί ἔγινε ἄνθρωπος;

Γιατί ἦλθε; Τί νέο, τί καινούργιο μᾶς ἔφερε; Τί θέλησε νά μᾶς διδάξει; Γιατί ἔκαμε ὅ,τι ἔκαμε; Γιατί καταδέχθηκε νά γίνει σάρκα; Γιατί εὐδόκησε νά ὑποστῆ ἀπό ἀνθρώπους τόσα ἄπρεπα καί ἀνεπίτρεπτα «ὁ ἐπί πάντων Θεός»; Γιατί ὑπόμεινε ραπίσματα ἀπό χέρια πού ὁ ἴδιος ἐδημιούργησε;

Τί θέλησε μέ ὅλα αὐτά νά μᾶς διδάξει; Τί θέλησε νά μᾶς δείξει; Τί θέλησε νά μᾶς διαμηνύσει;

Ἄς τό ἀκούσωμε. Διαφορετικά ὅλα θά μένουν ἀφήγηση γεγονότων ἀπό τό παρελθόν! Τέρψη τοῦ νοῦ; Ἴσως. Στερ ἐωμα, ὄχι!

* * *

Ὑπάρχει σ' αὐτά κάτι τό μεγάλο; Ναι. Ὑπάρχει. Εἶναι κάτι, πού ὅταν τό «ἀκούς», ἔχεις καρπό. Δηλαδή; Τί θέλησε νά μᾶς διδάξει;

Ἄκουσέ το:

Ὁ Θεός εἶναι φῶς, λέγει. Βλέπεις; Τόν ὀνομάζει Φῶς. Ὅμως τά λόγια Του αὐτά εἶναι γιά μᾶς σκοτεινά. Θά ἦταν καλό γιά μᾶς, ἂν Ἐκεῖνος πού Τόν ὀνομάζομε Φῶς, ἐφώτιζε τίς καρδιές μας, νά καταλάβωμε, τί μᾶς εἶπε!

Ἐμεῖς κηρύττομε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Φῶς · καί ὅτι σ' Αὐτόν σκοτεινό σημεῖο δέν ὑπάρχει, οὔτε ἓνα. Θά τολμήσει τάχα ποτέ ἄνθρωπος νά εἰπεῖ, ὅτι μπορεῖ νά ὑπάρχει στόν Θεό μιά -ἢ ὁποιαδήποτε σκοτία; ἢ ἓνα, (τό ὁποιοδήποτε!) σκοτεινό σημεῖο;

Τί εἶναι αὐτό τό φῶς; Καί τί εἶναι αὐτή ἡ σκοτία; Μήπως μᾶς λέγει κάτι, πού δέν φθάνει στά μάτια μας αὐτά (τά σαρκικά);

Ὁ Θεός εἶναι φῶς.

Ἴσως θά εἰπεῖ κανεῖς! Καί ὁ ἥλιος φῶς εἶναι. Καί ἡ σελήνη φῶς εἶναι. Καί τό κάθε ἀστέρι φῶς εἶναι.

Ὁ Θεός εἶναι ἓνα φῶς, κάπως πολύ πιό μεγάλο! κάπως

πολύ πιά λαμπερό! Πόσο απέχει ο Θεός από την πλάση Του; Πόσο ο Κτίστης από τὰ κτίσματά Του; και πόσο ή σοφία από αυτά που « ἐν σοφία ἐποίησεν»; Πολύ περισσότερο πρέπει νά απέχει αυτό τό φῶς από κάθε ἄλλο φῶς! Ἄς προσπαθήσουμε λοιπόν νά Τό πλησιάσωμε, γιά νά πάρωμε φῶς από τό Φῶς αυτό· γιατί -χωρίς αυτό μέσα μας- εἴμαστε σκοτία. Γιατί μόνο ἂν πάρωμε Φῶς από τό Φῶς αυτό, θά μπορέσωμε νά γίνωμε καί ἐμεῖς φῶς· καί δέν θά συγχυζόμαστε πιά από τήν σκοτία ἐκείνη· γιατί τότε θά συγχυζόμαστε από μόνοι μας.

* * *

Ποῖος συγχύζεται από μόνος του; Ἐκεῖνος πού ἀρχίζει νά τό συνειδητοποιεῖ, ὅτι εἶναι ἀμαρτωλός. Καί ποῖος δέν συγχύζεται; Ἐκεῖνος πού από τό Φῶς αυτό φωτίζεται.

Τί σημαίνει ἐκεῖνο τό «παίρνωμε φῶς από τό Φῶς αυτό»; Ἐκεῖνος πού βλέπει τόν ἑαυτό του σκοτισμένο από τήν ἀμαρτία· ἐκεῖνος πού ἐπιθυμεῖ νά φωτισθῆ από αυτό· αυτός, μόνο αυτός, πηγαίνει κοντά του. Καί γι' αυτό ὁ ψαλμός λέγει: «προσέλθετε πρός αὐτόν καί φωτίσθητε· καί τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μή καταισχυνηθῆ» (Ψαλμ. 33,6).

Μά πρόσεξε μή τό ἀποστραφεῖς τό φῶς αυτό, ἐπειδή κάνει καί φαίνεται ἡ ἀσχήμια σου! Νά μή σοῦ ἀρέσει πρέπει ἡ ἀσχήμιά σου. Καί ἀσφαλῶς δέν θά σοῦ ἀρέσει. Ἀρκεῖ νά θέλεις σύ νά ἀποκτήσεις τήν ὁμορφιά Του καί τή χάρη Του.

ΜΗΝ ΕΧΕΤΕ ΥΠΟΝΟΙΕΣ!

Μή παραδέχεσαι τίς σκέψεις πού σοῦ βάζει ὁ πονηρός κατά τοῦ πλησίον καί στηρίζονται σέ ὑπόνοιες, δηλ. σέ ὑποθέσεις καί ἐρμηνεῖες.

Εἶναι ψεύτικες, καταστρεπτικές καί ἐντελῶς ἀπατηλές.

Νά ξέρεις ὅτι μέ τίς ὑπόνοιες, προσπαθοῦν οἱ δαίμονες νά γκρεμίσουν, αὐτούς πού προοδεύουν στήν πνευματική ζωή. Γιατί δέν μποροῦν μέ ἄλλο τρόπο νά ὀδηγήσουν τόν ἀγωνιστή στή φοβερή ἀμαρτία τῆς κατάκρισης καί γενικά στή διάπραξη τῆς ὅποιας ἀμαρτίας, παρά μόνο ἂν τόν καταφέρουν νά δεχθεῖ πονηρές ὑποψίες κατά τοῦ πλησίον.

Τόν πείθουν τίς ὑπόνοιες αὐτές νά τίς θεμελιώνει σέ κάποιες ἐξωτερικές ἐκδηλώσεις τοῦ ἄλλου, πού ὅπωςδήποτε δέν εἶναι ἀσφαλές κριτήριο γιά τά φρονήματα καί τίς τοποθετήσεις του (Φιλοκαλία, τ. Γ', 287).

Ὅταν ἀπό ἀμέλεια ἀφήσο ὑμε τοὺς δαίμονες νά μᾶς ψιθυρίζουν ὑποψίες κατά τῶν ἄλλων –καί τοὺς τό ἐπιτρέπομε ὅταν ἀφήνομε τά μάτια μας, σώματος καί ψυχῆς, νά βλέπουν καχύποπτα- καταντᾶμε νά κατακρίνομε ἀκόμη καί τοὺς τέλειους στήν ἀρετή.

Ἔτσι συμβαίνει τόν χαρούμενο καί κοινωνικό νά τόν θεωροῦμε φιλήδοно· τόν αὐστηρό καί λιγομίλητο νά τόν χαρακτηρίζουμε θυμώδη καί ὑπερήφανο· ὅποτε δέν μένει κανένας σωστός!

Δέν πρέπει νά ἀποφαινόμαστε ἀπό τά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ καθενός, γιατί τά συμπεράσματα πού βγάζομε εἶναι ἐπισφαλῆ.

Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν πολλές ιδιαιτερότητες, τίς ὅποιες μποροῦν νά ἀξιολογήσουν σωστά, μόνο ἐκεῖνοι πού καθάρισαν τά μάτια τῆς ψυχῆς τους, μέ τήν προσευχή καί τή νηστεία· καί ἔτσι φωτιζόμενοι ἀπό τό φῶς τοῦ Χριστοῦ διακρίνουν τό σωστό ἀπό τό λάθος, τήν ἀρετή ἀπό τήν ἀμαρτία.

(Ὁσίου Νικήτα, Φιλοκαλία, τ. Γ', σ. 287-288)

Διασκευή: Ἀρχιμ. Ν. Κομπ.